

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului: cauze împotriva Rusiei, perioada iulie -septembrie 2023

Prezentăm cele cinci cauze împotriva Rusiei judecate la CEDO în perioada iulie – septembrie 2023.¹ Precum am spus și anterior, publicarea sistematică de materiale care privesc problematica drepturilor omului în Rusia, sau de a căror încălcare este reponsabilă Rusia exprimă voința NRDO de a atrage atenția asupra mării amenințări lansate de regimul Putin la adresa sistemului internațional al drepturilor omului. Și de această dată, sintezele sunt reluări adaptate ale comunicatelor de presă emise de grefa CEDO. Traducerea în limba română aparține redacției.

NRDO

Glukhin împotriva Rusiei (cererea nr. 11519/20)

Folosirea tehnologiei de recunoaștere a încălcat drepturile unei persoane care a protestat în subteran, la Moscova

Încălcarea articolului 8 din Convenție (dreptul la respectarea vieții private) și încălcarea articolului 10 (libertatea de exprimare)

Hotărârea din 4.07.2023

PRINCIPALELE FAPTE

La 23 august 2019, dl Glukhin a călătorit în metroul din Moscova cu o figură de carton în mărime naturală a lui Konstanin Kotov, un protestatar al cărui caz a provocat un protest public și a atras atenția pe scară largă a mass-media, ținând un banner pe care scria: „Mă confrunt cu până la cinci ani ... pentru proteste pașnice”.

În timpul monitorizării de rutină a internetului, poliția a descoperit fotografii și un

¹ La data de 18.07.2023, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a hotărât, în Cauza interstatală introdusă de Rusia împotriva Ucrainei (*Rusia c. Ucrainei* - cererea nr. 36958/21) scoaterea acesteia de pe listă.

videoclip al demonstrației domnului Glukhin în subteran, încărcate pe un site public de socializare. Potrivit domnului Glukhin, poliția trebuie să fi folosit tehnologia de recunoaștere facială pentru a-l identifica din capturile de ecran ale site-ului de socializare, să fi colectat imagini de la camerele de supraveghere ale televiziunii cu circuit închis (CCTV) instalate în stațiile metroului din Moscova prin care trecuse la 23 august 2019 și, câteva zile mai târziu, să fi folosit tehnologia de recunoaștere facială în direct pentru a-l localiza și aresta în timp ce călătorea în subteran.

Domnul Glukhin a fost ulterior condamnat în cadrul unei proceduri contravenționale pentru neîndeplinirea obligației de notificare către autorități a demonstrației sale de unul singur folosind un „obiect (dez)asamblat rapid”. A fost amendat cu 20.000 de ruble rusești (aproximativ 283 de euro). Capturile de ecran ale site-ului social media și ale videoclipului înregistrat de camerele de supraveghere CCTV au fost folosite ca probe împotriva lui.

La 30 octombrie 2019, Tribunalul municipal din Moscova a confirmat condamnarea sa în apel constatând, în special, că natura pașnică a demonstrației sale era irelevantă și că infracțiunea fusese descoperită și prin colectarea de probe în conformitate cu Legea poliției.

Între anii 2017 și 2022, la Moscova au fost instalate peste 220.000 de camere CCTV, inclusiv în metroul din Moscova, după intrarea în vigoare a unui decret privind securitatea transporturilor (Decretul 410 din 5 aprilie 2017). Toate sunt echipate cu tehnologie de recunoaștere facială în timp real.

Plângerile, procedura și compunerea Curții

Reclamantul s-a plâns de condamnarea sa administrativă și de utilizarea recunoașterii faciale, tehnologia prelucrării datelor sale cu caracter personal încălcându-i drepturile prevăzute de articolele 8 (dreptul la respectarea vieții private) și 10 (libertatea de exprimare) ale Convenției europene a drepturilor omului. În plus, invocând articolul 6 (dreptul la un proces echitabil), acesta s-a plâns că procedurile împotriva sa au fost inechitabile deoarece nu a existat nicio parte la urmărirea penală.

Cererea a fost depusă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la 31 ianuarie 2020. Articolul 19, o organizație pentru drepturile omului, a fost autorizată să intervină în calitate de terț. Procedura Curții de soluționare a cererilor împotriva Rusiei poate fi consultată pe site-ul Curții.²

Hotărârea a fost pronunțată de o cameră de șapte judecători compusă după cum urmează: Pere Pastor Vilanova (Andorra), președinte, Jolien Schukking (Țările de Jos), Yonko Grozev (Bulgaria), Georgios A. Serghides (Cipru), Peeter Roosma (Estonia), Andreas Zünd (Elveția), Oddný Mjöll Arnardóttir (Islanda) și de asemenea semnată de Milan Blaško, grefier de secție.

DECIZIA CURȚII

Curtea a stabilit că este competentă să soluționeze cauza, deoarece faptele care au condus la presupusele încălcări ale Convenției au avut loc înainte de 16 septembrie 2022, data la care Rusia a încetat să mai fie parte la Convenția Europeană.

² [https://hudoc.echr.coe.int/eng-press#{%22itemid%22:\[%22003-7559628-10388013%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng-press#{%22itemid%22:[%22003-7559628-10388013%22]}) – accesat la 25 septembrie 2023.

Articolul 10

Curtea a considerat că dl Glukhin a încercat să-și exprime opinia cu privire la o chestiune de interes public și că există puține posibilități de restrângere a acestui drept în temeiul articolului 10 din Convenție. Cu toate acestea, autoritățile nu au arătat toleranță față de demonstrația sa de unul singur, care a fost indiscutabil pașnică și nu a cauzat niciun pericol pentru ordinea sau siguranța publică. Astfel, nu a fost evaluat deloc dacă utilizarea de către domnul Glukhin a unei figurine din carton care ținea un banner constituia o expresie a opiniilor sale. Instanțele nu au furnizat „motive relevante sau suficiente” pentru a justifica escortarea dlui Glukhin la secția de poliție, arestarea și condamnarea sa, încălcând dreptul său la libertatea de exprimare în temeiul articolului 10 din Convenție.

Articolul 8

Curtea a notat că era dificil pentru dl Glukhin să dovedească afirmația că în cazul său a fost utilizată tehnologia de recunoaștere facială. Legislația rusă nu impune poliției să înregistreze utilizarea unei astfel de tehnologii sau să notifice persoana în cauză. Cu toate acestea, nu a existat nicio altă explicație pentru faptul că poliția l-a identificat atât de repede după protest. De asemenea, guvernul nu a negat în mod explicit utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială și nici nu a clarificat modul în care a fost identificat domnul Glukhin. De asemenea, Curtea a luat act de informațiile publice disponibile cu privire la numeroase cazuri care implică utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială pentru a identifica participanții la protestele din Rusia.

Prin urmare, Curtea a constatat că prelucrarea datelor cu caracter personal ale dlui Glukhin în cadrul procedurii contravenționale împotriva sa – inclusiv utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială pentru identificarea, localizarea ulterioară și arestarea sa, – a adus atingere dreptului la respectarea vieții sale private. Această ingerință a avut un temei juridic în dreptul intern, în special Codul contravențiilor administrative, Legea poliției și Decretul nr. 410. Atât Codul, cât și Legea poliției au dat puteri poliției să investigheze infracțiunile administrative și să colecteze dovezi, inclusiv dovezi care conțin date cu caracter personal, în timp ce Decretul nr. 410 prevedea instalarea camerelor CCTV de recunoaștere facială în timp real în metroul din Moscova, care erau accesibile poliției.

Curtea a remarcat, pe de altă parte, lipsa unor norme detaliate în dreptul intern care să reglementeze domeniul de aplicare și aplicarea măsurilor care implică utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială, precum și absența unor garanții solide împotriva riscului de abuz și acțiune arbitrară. În continuare, Curtea a arătat că scopul ingerinței în drepturile domnului Glukhin a fost legitim – prevenirea infracțiunilor.

Cu toate acestea, Curtea a constatat că măsurile luate împotriva dlui Glukhin au fost deosebit de intruzive, căci fusese cazul unui protest pașnic, care nu prezentase niciun pericol pentru siguranța publică sau a transporturilor. Domnul Glukhin a fost dat în urmărire penală pentru o infracțiune minoră. Prelucrarea datelor biometrice cu caracter personal ale reclamantului prin utilizarea tehnologiei de recunoaștere facială în cadrul procedurilor contravenționale – în primul rând, pentru a-l identifica pe baza fotografiilor și a videoclipurilor publicate pe internet și, în al doilea rând, pentru a-l localiza și aresta în timp ce călătorea în metroul din Moscova – nu corespundea, așadar, „unei nevoi sociale presante” și nu putea fi considerată „necesară într-o societate democratică”. În consecință,

a existat o încălcare a articolului 8 din Convenție.

Articolul 6

Având în vedere constatările prevăzute la articolele 8 și 10, Curtea a considerat că nu este necesar să se pronunțe separat cu privire la plângerile domnului Glukhin în temeiul articolului 6.

Articolul 41 (satisfacție echitabilă)

Curtea a considerat că Rusia trebuia să plătească reclamantului 9.800 de euro (EUR) cu titlu de prejudiciu moral și 6.400 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

* * *

Nemțova împotriva Rusiei (cererea nr. 43146/15)

Ancheta asupra asasinatului lui Nemțov este inadecvată

Încălcarea articolului 2 din Convenție (dreptul la viață) și încălcarea articolului 13 (dreptul la un recurs efectiv)

Hotărârea din 11.07.2023

PRINCIPALELE FAPTE

Reclamanta, Zhanna Borisovna Nemțova, este o resortisantă rusă care s-a născut în 1984 și a locuit în Moscova la momentul evenimentelor din acest caz. Ea este fiica lui Boris Nemțov, care a fost, printre multe alte funcții politice ocupate, viceprim-ministru al Rusiei, co-fondator al partidului politic Forțele de Dreapta, ulterior co-lider al Partidului Republican din Rusia – Partidul Libertății Poporului și unul dintre liderii opoziției ruse. La data evenimentelor, era membru al Dumei Regiunii Yaroslavl.

Asasinarea lui Boris Nemțov

La 27 februarie 2015, Boris Nemțov a fost împușcat mortal pe podul Bolșoi Moskvoretskiy din imediata vecinătate a Kremlinului la Moscova.

Investigația

O anchetă privind crima a fost deschisă la 28 februarie 2015, imediat, având ca etape: examinarea locului crimei, asigurarea probelor, obținerea de imagini CCTV de la camerele amplasate de-a lungul traseului victimei în noaptea crimei și din zonele înconjurătoare (potrivit reclamantei, anchetatorii nu au reușit să obțină imagini de la camerele de luat vederi aflate în secțiunea podului unde dl Nemțov a fost asasinat) și interogarea martorilor. Ulterior, doamna Nemțova a primit statutul de victimă și i s-a acordat acces la dosarul cauzei. În luna martie 2015, au fost arestați cinci suspecți, iar un al șaselea a murit în timpul arestării sale. Unul dintre bărbați a mărturisit, implicându-i pe ceilalți suspecți, că asasinatul a fost un răspuns la sprijinul dlui Nemțov pentru publicarea caricaturilor profetului Mahomed în limba franceză în revista satirică *Charlie Hebdo*. Această mărturisire a fost ulterior retrasă, suspectul susținând că a fost dată sub constrângere. Un

alt suspect a făcut de asemenea mărturisiri, dar mai târziu și-a retras mărturisire. Ceilalți suspecți au negat implicarea lor.

Ramzan Kadîrov, președintele Republicii Cecene, și-a exprimat sprijinul pentru unul dintre suspecți prin intermediul unei platforme de socializare, afirmând că îl cunoștea ca pe un „adevărat patriot” și un „soldat curajos”. În timpul anchetei, prietenii și colegii domnului Nemțov care au fost intervievați în legătură cu activitățile și declarațiile sale față de Islam au declarat că, printre multe alte lucruri, el a criticat sistematic și deschis atât autoritățile federale, cât și pe cele cecene. El a făcut acest lucru, în special, din cauza corupției la toate nivelurile de guvernare și cu referire la „Statul în stat” autoritar construit în Cecenia de Ramzan Kadîrov, inclusiv, la trimiterea de personal militar cecen în Ucraina în 2014.

Printre dovezile extinse privind cei cinci suspecți, colectate în urma anchetei, mai multe elemente de probă, inclusiv depoziții ale martorilor, documente și înregistrări ale camerelor de luat vederi, înregistrări ale zborurilor și evidențe ale convorbirilor au indicat interacțiunea dintre anumite persoane, inclusiv ofițeri ai Ministerului de Interne ai Republicii Cecene și suspecți, atât înainte, cât și după asasinat. În octombrie 2015, anchetatorii au încercat să înmâneze citații unora dintre aceste persoane la adresele lor, dar în zadar, deoarece „nimeni nu a deschis ușa”.

A fost stabilit de asemenea că suspecții au început să se pregătească pentru asasinat în toamna anului 2014. În luna octombrie 2015, un anumit R. Mukh a fost acuzat în legătură cu infracțiunea, deoarece s-a susținut că el, împreună cu „alte persoane neidentificate”, a comandat crima și a oferit o recompensă de 15 milioane de ruble rusești (RUB) presupușilor făptași. Această parte a investigației a fost separată de cazul deschis împotriva celorlalți cinci suspecți în ianuarie 2016, în ciuda faptului că doamna Nemțova a obiectat.

Procesul

Ancheta a fost finalizată în luna ianuarie 2016, iar cei cinci suspecți au fost inculpați în luna iunie pentru acuzații de omor comis în grup, angajați sau motivați de promisiunea recompensei. Anchetatorii au susținut, printre altele, că R. Mukh. și „alte persoane neidentificate” au instigat și finanțat asasinarea dlui Nemțov. Dovezile și mărturiile ample au fost examinate într-un proces cu jurați. Președintele completului de judecată a respins unele întrebări adresate martorilor referitoare la posibilele aspecte politice ale crimei și a refuzat cererile pentru alți martori, inclusiv ca funcționarii federali ai Republicii Cecene să fie interogați, apreciind mărturiile lor ca irelevante. De asemenea, a refuzat cererea de a emite un ordin de aducere în fața instanței a anumitor martori (care nu s-au prezentat), motivând procedurile. Cei cinci suspecți au fost găsiți vinovați, primind pedepse cu închisoarea cuprinse între 11 și 20 de ani.

Doamna Nemțova a declarat apel, susținând că acțiunile celor cinci coinculpați ar fi trebuit calificate drept asasinarea unei persoane publice cu scopul de a pune capăt activităților sale politice sau de a se răzbuna pentru astfel de activități. Acest recurs a fost respins în luna octombrie 2017. Potrivit ultimelor informații primite de la părți în anul 2021, ancheta privind organizarea asasinatului se afla în desfășurare.

Plângerile, procedura și compunerea Curții

Invocând articolul 2 (dreptul la viață) și articolul 13 (dreptul la o cale de atac

eficientă), reclamanta s-a plâns de faptul că ancheta privind asasinarea tatălui ei a fost ineficientă. Cererea a fost depusă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la data de 27 august 2015.

Hotărârea a fost pronunțată de o cameră de șapte judecători, compusă după cum urmează: Jolien Schukking (Țările de Jos), președinte, Yonko Grozev (Bulgaria), Georgios A. Serghides (Cipru), Darian Pavli (Albania), Peeter Roosma (Estonia), Ioannis Ktistakis (Grecia), Oddný Mjöll Arnardóttir (Islanda) și de asemenea semnată de Milan Blaško, Grefierul secțiunii.

DECIZIA CURȚII

Curtea s-a declarat competentă să soluționeze cauza întrucât faptele aflate la originea presupusei încălcări a Convenției au avut loc înainte de 16 septembrie 2022, data la care Rusia a încetat să mai fie parte la Convenția europeană a drepturilor omului.

Printre alte fapte, Curtea a notat următoarele: ancheta a început prompt; au fost luate imediat măsuri de investigare; au fost colectate dovezi ample, iar cazul împotriva presupușilor făptași a fost trimis imediat în judecată și examinat de instanțele de judecată.

Cu toate acestea, în pofida celor cinci condamnări, autoritățile ruse aveau obligația să investigheze cine a comandat și a organizat crima. Curtea a subliniat că abia dacă a primit vreo informație din partea Guvernului cu privire la acest caz și, cu siguranță, nu suficient pentru a stabili în mod clar temeinicia anchetei privind cine ordonase și organizase asasinatul. Aceasta a constatat că eșecul guvernului de a prezenta materiale aflate în mâinile lui fără o explicație satisfăcătoare ar confirma temeinicia afirmațiilor reclamantei. Curtea a observat că ancheta asupra persoanelor din spatele asasinatului a fost separată de principalul criminal în anul 2016, în pofida obiecțiilor doamnei Nemțova. Această anchetă întreruptă nu a avansat în cei cinci ani de până la momentul primirii celor mai recente observații ale părților, în 2021. Caracterul prelungit al procedurilor a fost un indiciu puternic că ele au fost defectuoase. Guvernul nu a oferit nicio clarificare cu privire la acest aspect, Curtea concluzionând că inactivitatea a avut un impact grav asupra șanselor de stabilire a faptelor din jurul morții dlui Nemțov și a dus identificării celui care a ordonat uciderea.

În plus, afirmațiile potrivit cărora asasinarea domnului Nemțov ar fi putut fi motivate politic și că anumiți oficiali ai statului ar fi putut fi implicați în evenimente au fost considerate neplauzibile. Domnul Nemțov a fost un politician proeminent, unul dintre liderii opoziției din Rusia și foarte critic la adresa oponentilor săi, inclusiv înalți funcționari ai Republicii Cecene. Reclamanta a subliniat în mod constant profundele legături familiale și profesionale dintre presupușii făptași și diverși înalți oficiali ai Republicii Cecene și s-a referit la amenințările transmise în trecut de Ramzan Kadîrov dlui Nemțov. Anchetatorii înșiși au obținut dovezi substanțiale arătând posibila implicare a anumitor ofițeri ai forțelor de securitate internă ale Republicii Cecene în evenimente. Autoritățile ruse au avut obligația de a urma această linie de anchetă. Curtea a subliniat faptul că nu s-a dat curs citațiilor emise în legătură cu acest subiect și că au fost încheiate anchetele privind presupusa implicare a unor persoane. Persoane care ar fi putut furniza informații

de importanță crucială pentru caz nu au fost niciodată examinate, nici nu li s-au adresat întrebări-cheie. Ancheta nu a reușit nici să exploreze motivul politic al asasinatului, nici să vină cu o explicație plauzibilă pentru motivele din spatele crimei – și anume, stabilirea contextului în care asasinii au operat și motivul pentru care a fost oferită o recompensă.

Deficiențele anchetei nu au fost remediate ulterior de instanțele naționale. Curtea a concluzionat că ancheta privind moartea domnului Nemțov a fost inadecvată și ineficace. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 2 din Convenție în ceea ce privește investigația.

Având în vedere această constatare, Curtea a considerat că nu era necesar să examineze plângerea în temeiul Articolul 13 din Convenție coroborat cu articolul 2.

Satisfacție echitabilă (articolul 41)

Curtea a decis că Rusia trebuia să-i plătească doamnei Nemțova 20.000 de euro cu titlu de bunuri nepecuniare.

* * *

Verzilov și alții împotriva Rusiei (cererea nr. 25276/15)

Atacul violent al cazacilor asupra trupei Pussy Riot la Jocurile Olimpice de iarnă de la Soci a încălcat drepturile omului

Încălcarea articolului 3 din Convenție (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante/lipsa unei investigații eficiente) și încălcarea articolului 10 (libertatea de exprimare)

Hotărârea din 29.08.2023

PRINCIPALELE FAPTE

Reclamantele sunt cinci cetățence ruse, foste membre ale trupei punk feministe, Pussy Riot, fondată la sfârșitul anului 2011. Trupa este cunoscută pentru cântecele critice la adresa Guvernului. Două dintre reclamante au fost condamnate la doi ani de închisoare după ce au început să interpreteze unul dintre cântecele lor în altarul Catedralei Hristos Mântuitorul din Moscova, în anul 2012 (a se vedea *Mariya Alekhina și alții împotriva Rusiei*). La 19 februarie 2014, reclamantele, purtând cagule viu colorate, au încercat să cânte un nou cântec de protest, „Putin vă va învăța să iubiți patria”, în portul maritim din districtul Tsentralnyy din Soci, care găzduia cea de-a XXII-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă.

Potrivit trupei, tocmai își începuseră spectacolul improvizat în fața unui panou publicitar al olimpiadei când zece bărbați, mai mulți în uniformă cazacă, le-au apucat pe reclamante, smulgându-le cagulele, împingându-le și trăgându-le de brațe și lovindu-le cu un bici. Trei dintre reclamante au fost aruncate la pământ, li s-a pulverizat pe față spray cu piper, în timp ce o alta a fost lovită în cap cu chitara. Au trebuit să-și abandoneze

spectacolul după aproximativ două minute.

Reclamantele au mers imediat la spital, unde li s-au înregistrat rănilor, inclusiv zgârieturile, vânătăile, contuziile, umflăturile și arsurile chimice de la ochi. De asemenea, în aceeași zi, reclamantele au raportat incidentul la poliție, plângându-se de și afirmând că poliția, care a sosit în timp ce era în curs de desfășurare evenimentul, nu a reacționat la violență și nici la cererea reclamantilor de a-și aresta atacatorii.

Deși a fost efectuată o anchetă preliminară, poliția intervievând mai mulți cazaci și martorii oculari ai incidentului și având la dispoziție înregistrările video și rapoartele medicale, nu a fost deschisă vreo procedură penală. Cel mai recent refuz al autorităților de a institui urmărirea penală a avut loc în luna martie 2015, ultima dintre cele zece astfel de decizii; celelalte nouă au fost puse deoparte ca fiind ilegale și nefondate.

Cea mai recentă decizie a stabilit că a avut loc o „încăierare” între trupa Pussy Riot și patru membri ai Asociației cazacilor gazdă din Kuban, în cursul căreia două dintre reclamante au suferit răni. Cu toate acestea, niciuna dintre leziuni nu a fost clasificată drept afectare a sănătății și prin urmare, autoritățile au refuzat urmărirea penală a făptuitorilor din lipsă de elemente ale unei infracțiuni. Toate recursurile ulterioare ale reclamantelor în fața instanțelor nu au avut succes.

Plângerile, procedura și componerea Curții

Invocând articolul 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) și articolul 10 (libertatea de exprimare), reclamantele au susținut că statul a fost responsabil pentru atacarea lor cu violență de către cazaci, iar maltratarea lor a avut ca scop reprimarea manifestării lor artistice și discursul lor politic. Ele au afirmat, în special, că statul nu a ținut seamă de contextul în care a avut loc spectacolul lor și că, chiar dacă acesta ar fi putut fi considerat provocator și ofensator, utilizarea unei astfel de acțiuni precum biciuirea lor nu poate fi justificată într-o societate democratică.

Reclamantele au susținut, de asemenea, că autoritățile nu au efectuat o anchetă eficace cu privire la incident, încălcând în continuare articolul 3. Cererea a fost depusă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la 7 mai 2015.

Organizațiile neguvernamentale, Comitetul împotriva torturii și Centrul Memorial al Drepturilor Omului au fost autorizate să intervină în calitate de terți. Procedura Curții de soluționare a cererilor împotriva Rusiei poate fi consultată pe site-ul Curții.³

Hotărârea a fost pronunțată de o cameră de șapte judecători, compusă după cum urmează: Pere Pastor Vilanova (Andorra), Președinte, Jolien Schukking (Țările de Jos), Georgios A. Serghides (Cipru), Darian Pavli (Albania), Peeter Roosma (Estonia), Ioannis Ktistakis (Grecia), Andreas Zünd (Elveția) și de asemenea semnată de Milan Blaško, Grefierul secțiunii.

DECIZIA CURȚII

Curtea s-a declarat competentă să soluționeze cauza, întrucât faptele aflate la originea încălcărilor Convenției au avut loc înainte de 16 septembrie 2022, data la care Rusia a încetat să mai fie parte la Convenția europeană a drepturilor omului.

3 [https://hudoc.echr.coe.int/eng-press#{%22itemid%22:\[%22003-7559628-10388013%22\]}](https://hudoc.echr.coe.int/eng-press#{%22itemid%22:[%22003-7559628-10388013%22]}) – accesat la 25 septembrie 2023.

Articolul 3

În primul rând, Curtea a observat că relatarea reclamantelor cu privire la atac nu a fost contestată. Plângerea a fost susținută cu dosare medicale, declarații ale martorilor și înregistrări video disponibile pe Internet, confirmând în special că nu a existat niciun avertisment înainte de atac și că reclamantele nu au acționat în niciun mod care ar fi putut justifica utilizarea forței împotriva lor.

Prin urmare, Curtea a constatat că atacul, care a inclus acte violente precum biciuirea, a avut loc „dincolo de orice îndoială rezonabilă”. Acest tratament nu ar fi fost compatibil cu demnitatea umană a reclamantelor și a fost suficient de sever pentru ca articolul 3 să fie aplicat în caz.

În continuare, Curtea a constatat că răspunsul autorităților la plângerile credibile ale reclamantelor de rele tratamente s-a limitat la ancheta preliminară a poliției, ceea ce indică nerespectarea de către statul rus a obligației care îi revine în temeiul articolului 3 din Convenție pentru efectuarea unei investigații eficiente. Nouă din cele zece plângeri penale au fost anulate drept nelegale și nefondate, iar cea mai recentă decizie, deși nu a fost anulată, a avut aceleași neajunsuri.

Curtea însăși a constatat, de asemenea, o serie de deficiențe în ancheta poliției. În special, autoritățile nu evaluaseră statutul și responsabilitatea celor patru cazaci identificați în cadrul anchetei, în calitate de agenți ai statului, chiar dacă doi dintre ei au recunoscut că erau în serviciul sau în misiunea de menținere a ordinii publice și în uniformă cazacă la momentul relevant, iar al treia a fost supraveghetor al gărzilor cazace aflate în serviciul de stat în districtul în care avusese loc incidentul.

Nu a avut loc nici o investigație pentru identificarea celor patru cazaci și nu s-a făcut niciun efort pentru a identifica ceilalți atacatori. De asemenea, nu a existat nici o încercare de a identifica sau de a interoga ofițerii de poliție care au sosit în timpul atacului sau pentru a afla de ce nu au stabilit imediat identitatea atacatorilor și locația acestora.

În plus, contradicțiile din declarațiile celor patru cazaci nu au fost niciodată rezolvate: unul dintre ei a negat folosirea forței și a biciului, în timp ce altul a recunoscut că a văzut un bici folosit; iar un alt cazac declarase că niciunul dintre participanții la incident nu fusese cazac în uniformă, în timp ce doi cazaci făcuseră declarații contrare.

În plus, în ciuda faptului că toți cei patru cazaci au explicat public că au considerat spectacolul reclamantelor drept unul scandalos și ofensator, autoritățile nu au investigat dacă atacul violent a fost motivat de sentimente politice și/sau religioase. Curtea a concluzionat că, prin urmare, autoritățile nu au efectuat o anchetă eficace de natură să conducă la identificarea și sancționarea celor responsabili, încălcând articolul 3.

În ceea ce privește responsabilitatea atacului, guvernul a susținut că ei, cazacii, nu au fost în exercițiu la momentul respectiv și acționaseră în nume propriu. Cu toate acestea, Curtea a notat că serviciul cazacilor a fost finanțat și controlat îndeaproape de stat. Autoritățile au recunoscut, într-adevăr, aducerea cazacilor din Kuban în ajutorul poliției la Jocurile Olimpice de iarnă de la Soci cu fonduri speciale alocate bugetului regional. Cel puțin doi dintre atacatori purtau uniforma și prin urmare, ar fi putut fi considerați ca

exercitându-și în mod oficial atribuțiile de menținere a ordinii publice.

Una peste alta, a existat o legătură directă între atacul cazacilor și îndatoririle lor în menținerea ordinii publice. Prin urmare, statul ar trebui să fie considerat responsabil, indiferent dacă cazacii fuseseră oficial la datorie sau nu.

În plus, folosirea forței de către cazaci nu fusese reglementată la acea vreme de legislația internă și nu era clar dacă, competența lor în a menține ordinea publică a fost evaluată și dacă au primit vreo instruire sau supraveghere oficială.

Pe fondul pasivității izbitoare a poliției, Curtea a constatat că ei, cazacii, utilizaseră nejustificat forța care i-a rănit pe reclamante, cauzându-le durere fizică, umilință, frică, angoasă și un sentiment de inferioritate. Aceasta a echivalat cu un tratament degradant, pentru care Statul Rus este responsabil.

Articolul 10

Având în vedere constatările prevăzute la articolul 3, Curtea a considerat că statul a fost responsabil și pentru împiedicarea reclamantelor de a-și desfășura spectacolul la Soci. Prin urmare, acesta nu a reușit să le asigure exercitarea, în mod pașnic, a libertății lor de exprimare, încălcând articolul 10.

Articolul 41 (satisfacție echitabilă)

Curtea a decis că Rusia trebuia să plătească fiecărei reclamante 15.000 de euro (EUR) cu titlu nepecuniar daune și 7.200 EUR cu titlu de costuri și cheltuieli.

* * *

Lapunov împotriva Rusiei (cererea nr. 28834/19)

Reclamant torturat de agenții statului în Cecenia din cauza orientării sexuale

Încălcarea articolului 3 din Convenție (interzicerea torturii), încălcarea articolului 14 (interzicerea discriminării) coroborat cu articolul 3 și o încălcare a articolului 5 (dreptul la libertate și siguranță)

Hotărârea din 12.09.2023

PRINCIPALELE FAPTE

Reclamantul, Maksim Grigoryevich Lapunov, este cetățean rus născut în 1987 și a locuit în Sargatskoye (regiunea Omsk, Rusia). Este un bărbat homosexual declarat.

La câteva zile după ce un prieten de-al său a fost reținut de poliție, în timp ce domnul Lapunov vindea baloane lângă Grand Park din Groznîi, la 16 martie 2017, a fost târât într-o mașină de un ofițer de poliție în ciuda prezenței a aproximativ 50 de persoane la fața locului. Alți ofițeri de poliție au sosit pentru a-l cerceta și au luat informații despre dl Lapunov și despre numărul de înmatriculare al mașinii lui.

După ce i-au confiscat telefonul, ofițerii i-au spus dlui Lapunov că este suspect de crimă. A fost dus la sediul poliției cecene cu o glugă pe cap. Acolo a fost interogată de

un ofițer superior în timp ce acesta îi citea mesajele de pe telefonul său mobil. Domnul Lapunov a fost acuzat că a venit în Cecenia „pentru a seduce băieții ceceni”. Când a refuzat să răspundă la întrebări, a fost bătut.

Ofițerii l-au determinat pe domnul Lapunov să aranjeze întâlnirea cu o cunoștință (domnul T.), care se afla și el în detenție. Cei doi au fost închiși în celule vecine, în subsolul clădirii. Celula domnului Lapunov era acoperită de sânge. Ulterior, a văzut cum dl T. era bătut cu o bucată de țevă din PVC. După a patra zi, dlui Lapunov i s-a spus că dl T. a fost „trimis în Franța”, un eufemism privind uciderea lui, și a presupus că a fost omorât de răpitorii săi.

A fost încercată agresarea sexuală a dlui Lapunov, în scop de a-l „pedepsi” pentru homosexualitatea sa. El a rezistat, dar a fost bătut grav cu țevi din PVC de doi ofițeri. Sângele lui păta pereții celulei. La 28 martie 2017, dl Lapunov a fost din nou amenințat, împreună cu familia sa, de către un ofițer de poliție superior, care l-a forțat să semneze unele documente pe care reclamantul nu le putea citi. El a fost apoi forțat să-și citească detaliile personale și informațiile despre întâlnirile sale sexuale în timp ce era filmat pe un telefon mobil cu cameră a ofițerului M.B. și pentru a oferi informații despre adresele prietenilor săi. Unul dintre anchetatorii prezenți în sală, domnul S., a fost ulterior însărcinat cu ancheta privind dispariția domnului Lapunov.

Lapunov a fost dus la gară și i s-a dat un bilet spre Piatigorsk. În loc să se îmbarce, el a spus unor persoane despre reținerea sa, a informat rudele unui alt bărbat reținut în subsol din cauza orientării sale sexuale și apoi a călătorit la Soci. Și-a fotografiat rănilor, dar nu a mers la medic de frică. În aprilie 2017 s-a mutat în casa unei rude de lângă Perm.

Ancheta premergătoare anchetei și procedurile judiciare

În urma presiunii exercitate de dl Lapunov și de anumite organizații neguvernamentale, în vara anului 2017, Comitetul rus de anchetă din regiunea Caucazului de Nord a inițiat o anchetă preliminară. Poliția cecenă a participat încă de la început.

Domnului Lapunov i s-a refuzat de mai multe ori reprezentarea juridică pe care și-o alesese. El a fost interogat de autorități și a dat o relatare detaliată a evenimentelor. Au fost luate alte măsuri de anchetă, inclusiv examinarea sa de către un medic. În octombrie 2017, anchetatorii au refuzat să deschidă o investigație cu drepturi depline asupra polițiștilor, dar această decizie a fost anulată de superiorii anchetatorilor. Ofițerii de poliție au fost interogați în luna noiembrie a aceluiași an, dar au susținut că dl Lapunov nu a fost în detenție și că nu există camere CCTV la sediul poliției. Alți martori au negat, de asemenea, contactul cu dl Lapunov. Au urmat decizii de refuz al deschiderii unei investigații complete, pronunțate în lunile noiembrie și decembrie 2017, precum și în februarie și martie 2018. Anchetatorii au refuzat de două ori să ia măsuri de protecție a dlui Lapunov, în ciuda faptului că acesta a făcut obiectul unor amenințări.

Domnul Lapunov a făcut apel la instanțe împotriva deciziilor prin care s-a refuzat deschiderea unei investigații complete, argumentând că anchetatorii nu au inclus, printre alte etape, fotografiile rănilor sale în dosar; nu au fost interogați martorii care au văzut acele răni; și nu au verificat locația telefonului său mobil pentru perioada respectivă. El a subliniat că doar deschiderea unui dosar penal ar permite luarea altor măsuri esențiale. Acest recurs a fost respins în luna august 2018. Domnul Lapunov a făcut apel la Tribunalul

Regional Stavropol, care a confirmat decizia instanței inferioare.

Alte informații

Lapunov a părăsit Rusia la scurt timp după evenimentele în cauză, urmând ulterior un tratament psihologic, un raport concluzionând că suferă de tulburare de stres post-traumatic (PTSD).

Presă internațională și cea rusă și mai multe organizații neguvernamentale au raportat pe larg că, între decembrie 2016 și mai 2017, în Republica Cecenă au avut loc mai multe „valuri” de „epurări” ale persoanelor pe baza orientării lor sexuale percepute sau reale. Această persecuție a inclus arestări arbitrare și ilegale, detenții, tortură, dispariții forțate și execuții extrajudiciare.

Mai multe organizații internaționale pentru drepturile omului, inclusiv Amnesty International, Human Rights Watch și Freedom House, precum și Rețeaua LGBT din Rusia și Novaia Gazeta, au cerut o investigație eficientă a cazului, dar nu a fost lansată nicio investigație. Acest lucru s-a întâmplat doar după ce dl Lapunov, un bărbat de etnie rusă mai degrabă decât cecenă, a depus o plângere oficială.

Plângerile, procedura și compunerea Curții

Bazându-se pe articolele 3 (interzicerea torturii), 14 (interzicerea discriminării) și 5 (dreptul la libertate și siguranță) ale Convenției europene a drepturilor omului, reclamantul a susținut că a fost torturat și deținut ilegal de ofițerii de poliție ceceni din cauza orientării sale sexuale și că ancheta în această chestiune nu a fost eficientă.

Cererea a fost depusă la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la 24 mai 2019. Următoarele părți terțe au primit permisiunea de a prezenta observații: Secțiunea Europeană a Asociației Internaționale a Lesbienelor, Homosexualilor, Bisexualilor, Transsexualilor și Intersexualilor (ILGA-Europe); Centrul de consiliere privind drepturile individuale în Europa (Centrul AIRE); Federația Internațională pentru Drepturile Omului (FIDH); Comisia Internațională a Juriștilor (CIJ); REDRESA; Organizația Mondială împotriva Torturii (OMCT); Trustul pentru drepturi egale; Centrul European de Promovare a Drepturilor Omului (EHRAC); și Human Rights Watch (HRW).

Hotărârea a fost pronunțată de o cameră de șapte judecători, compusă după cum urmează: Pere Pastor Vilanova (Andorra), președinte, Jolien Schukking (Țările de Jos), Yonko Grozev (Bulgaria), Georgios A. Serghides (Cipru), Peeter Roosma (Estonia), Andreas Zünd (Elveția), Oddný Mjöll Arnardóttir (Islanda) și semnată și de Olga Chernishova, grefier adjunct de secție.

DECIZIA CURȚII

Curtea a stabilit că este competentă să soluționeze cauza, întrucât faptele care au condus la presupusele încălcări ale Convenției au avut loc înainte de 16 septembrie 2022, data la care Rusia a încetat să mai fie parte la Convenția europeană a drepturilor omului.

Articolul 3

Tratamentul domnului Lapunov

Deși dl Lapunov a furnizat observații detaliate cu privire la tratamentul pe care l-a suferit în timpul detenției, care au fost în concordanță cu declarațiile pe care le-a dat în

trecut, Guvernul nu a prezentat niciun argument prin care să respingă aceste afirmații și nici nu a furnizat o alternativă plauzibilă cu privire la locul în care s-a aflat în acea perioadă. Curtea a remarcat, printre alte fapte, că declarațiile sale au fost considerate credibile de diverse organizații neguvernamentale, precum și de experți ruși și străini; sora lui a dat alarma la începutul dispariției sale; dovezile medicale au fost în concordanță cu faptul că a fost bătut cu țevi din PVC; și a fost confirmat ca având PTSD într-un raport psihologic.

Declarațiile sale generale au fost coroborate cu rapoartele privind „epurarea anti-gay” pe scară largă care a avut loc în Cecenia la acea vreme. În ceea ce privește gravitatea relor tratamente, Curtea a avut în vedere, de asemenea, vulnerabilitatea dlui Lapunov atunci când a fost ținut fără posibilitatea de a avea contacte timp de 12 zile și a fost lovit și bătut sever cu țevi din PVC, situație agravată de violența psihologică, inclusiv amenințarea cu violul, forțarea de a da detalii despre întâlnirile sale sexuale pe film și forțarea de a dezvălui numele altor bărbați homosexuali și asistarea la bătaia aplicată unuia dintre ei. Curtea a concluzionat că acest tratament a constituit tortură.

Având în vedere afirmațiile plauzibile ale domnului Lapunov și eșecul Guvernului de a respinge aceste afirmații, Curtea a considerat că acesta a fost reținut și torturat de agenți ai statului, încălcând articolul 3.

Investigație

În conformitate cu Convenția, statele aveau obligația de a acorda o atenție deosebită descoperirii atitudinilor discriminatorii suspectate de a juca un rol în incidentele violente. În cazul unor acuzații credibile de rele tratamente, doar o anchetă prealabilă anchetei nu era adecvată. Era de datoria autorităților să deschidă un dosar penal și să efectueze o anchetă penală completă.

Curtea a observat că autoritățile ruse nu au luat măsurile de investigație centrale în acest caz, incluzând intervierea ofițerilor de poliție relevanți, cum ar fi ofițerul superior, și determinarea locației telefonului mobil al domnului Lapunov în perioada relevantă. Poliția cecenă a fost implicată direct în anchetă pe tot parcursul anchetei, în ciuda acuzațiilor că a participat la torturarea dlui Lapunov, compromițând independența anchetei.

Curtea a considerat că ancheta privind tratamentul dlui Lapunov a fost ineficientă, încălcându-se articolul 3.

Articolul 14 coroborat cu articolul 3

Curtea a statuat că nu par să fi fost luate măsuri rezonabile pentru investigarea rolului pe care orientarea sexuală a dlui Lapunov l-ar fi putut avea în relele sale tratamente. Într-adevăr, refuzurile de a deschide o cauză penală nu conțineau nicio evaluare a motivelor posibile. Curtea a concluzionat că a existat o încălcare a articolului 14 coroborat cu articolul 3.

Articolul 5

Curtea a stabilit deja că domnul Lapunov a fost reținut de agenți ai statului fără niciun temei legal. Prin urmare, a constatat o încălcare a articolului 5 din Convenție.

Satisfacție echitabilă (articolul 41)

Curtea a considerat că Rusia trebuie să plătească reclamantului 52.000 de euro cu

titlu de prejudiciu moral.

* * *

Romanov și alții împotriva Rusiei (cererea nr. 58358/14)

Rusia nu a reușit să prevină și să investigheze atacurile motivate de ură asupra membrilor comunității LGBTI

Încălcarea articolului 3 din Convenție (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) interpretat în lumina articolului 14 (interzicerea discriminării) în ceea ce privește șapte dintre reclamanți; încălcarea articolului 3 (ancheta efectivă) interpretat în lumina articolului 14 în ceea ce privește opt dintre reclamanți; și încălcarea articolului 11 (libertatea de întrunire și asociere) luat separat și interpretat în lumina articolului 14 în ceea ce privește opt dintre reclamanți. A existat, în ceea ce privește trei dintre reclamanți, o încălcare a articolului 5 § 1 (dreptul la libertate și siguranță) și o încălcare a articolului 11.

Hotărârea din 12.09.2023

PRINCIPALELE FAPTE

Reclamanții sunt 11 resortisanți ruși – domnul Romanov, domnul Lebedev, domnul Nasonov, domnul Starov, doamna Pitenova, domnul Fedorov, domnul Prokopenko, doamna Levina, domnul Chechetkin, doamna Gromadskaya și domnul Martin, născuți între anii 1974 și 1992 și care, la data faptelor, locuiau la Sankt Petersburg, la Voronej sau la Chalmyk (Rusia). Toți sunt membri ai comunității lesbienelelor, homosexualilor, bisexualilor, transsexualilor și intersexualilor (LGBTI). Între lunile mai 2012 și iunie 2013, șapte dintre aceștia au fost atacați de contrademonștranți în timp ce participau la demonstrații LGBTI autorizate în Sankt Petersburg sau în Voronej, în timp ce poliția, care se afla acolo pentru a menține securitatea, nu a intervenit. Romanov a suferit arsuri chimice la ochi după ce a fost atacat cu un pistol de pulverizare într-un „Rainbow flash mob” din Sankt Petersburg. Atacatorul său, deși condamnat la un an de închisoare, a fost apoi amnistiat de Duma de Stat.

Domnul Lebedev și dl Nasonov au primit amenințări cu moartea pentru organizarea unei demonstrații în Voronej, în ianuarie 2013, și apoi au fost bătuți chiar la demonstrație. Poliția a deschis o anchetă penală, ceea ce a dus la acuzarea și condamnarea unuia dintre atacatori, dar acea persoană a fost apoi eliberată. Asupra domnilor Starov, Fedorov, Prokopenko și Pitenova au fost aruncate pietre și bombe fumigene și au fost bătuți în timpul unei demonstrații la Sankt Petersburg, dar poliția nu a deschis o anchetă penală, în ciuda ordinelor procurorului în acest sens.

În alte ocazii, opt dintre reclamanți au fost supuși abuzului verbal și violenței fizice motivate sau cel puțin influențate de apartenența reclamanților la comunitatea LGBTI sau

frecventarea acesteia. Chechetkin a fost împușcat în ochi cu un pistol cu aer comprimat, orbindu-i acel ochi, și a fost bătut cu o bătă de baseball. Doamna Gromadskaya și domnul Martin au fost bătuți într-un bar din cauza faptului că unul dintre prietenii lor purta o brățară curcubeu, dar poliția a refuzat să inițieze proceduri penale.

Anchetele premergătoare investigației și investigațiile cu privire la aceste evenimente au întârziat ani de zile și nu au dus la identificarea atacatorilor. În plus, în ciuda dovezilor contrare, autoritățile de anchetă au respins afirmațiile reclamanților potrivit cărora violența a fost homofobă. Trei dintre reclamanți (domnii Fedorov, Prokopenko și Levina) susțin că au fost arestați în mod arbitrar de poliție înainte de o demonstrație pro-LGBTI la Sankt Petersburg, în luna octombrie 2013, la care urmau să participe.

Plângerile, procedura și compunerea Curții

Toți reclamanții, cu excepția doamnei Levina, invocând articolele 3 (interzicerea tratamentelor inumane sau degradante) și 8 (dreptul la respectarea vieții private și de familie), luate singure și împreună cu articolele 13 (dreptul la o cale de atac eficientă) și 14 (interzicerea discriminării) s-au plâns că autoritățile ruse nu i-au protejat de abuzurile verbale și de violența fizică motivată de orientarea lor sexuală și că ancheta privind un posibil motiv homofob privind o parte dintre atacatori a fost ineficientă.

Invocând articolul 5 alineatul 1 (dreptul la libertate și siguranță) și articolul 11 (libertatea de întrunire și asociere), luate singure sau împreună cu articolul 14, trei dintre reclamanți (domnul Fedorov, domnul Prokopenko și doamna Levina) s-au plâns, în special, că au fost reținuți ilegal la un protest din cauza sprijinului lor pentru drepturile LGBTI, în timp ce, în temeiul articolului 11, luate singure și împreună cu articolul 14, opt dintre reclamanți s-au plâns că autoritățile nu le-au asigurat siguranța la protestele LGBTI.

Invocând articolul 38 (obligația de a furniza facilitățile necesare pentru examinarea cazului), dl Chechetkin a susținut că Guvernul nu a furnizat copii ale documentelor solicitate de Curte. Cererile au fost depuse la Curtea Europeană a Drepturilor Omului la diferite date cuprinse între 11 august 2014 și 14 octombrie 2019, astfel cum sunt enumerate în anexa la hotărâre.

Au fost primite intervenții ale terților de la Equal Rights Trust, Secțiunea Europeană a Asociației Internaționale a Lesbienelor, Homosexualilor, Bisexualilor, Transsexualilor și Intersexualilor (ILGA-Europe), Rețeaua rusă a lesbienelelor, homosexualilor, bisexualilor și transsexualilor (Rețeaua LGBT din Rusia) și Human Rights Watch.

Procedura Curții pentru soluționarea cererilor împotriva Rusiei poate fi consultată pe site-ul Curții.⁴

Hotărârea a fost pronunțată de o cameră de șapte judecători, compusă după cum urmează: Pere Pastor Vilanova (Andorra), președinte, Jolien Schukking (Țările de Jos), Yonko Grozev (Bulgaria), Georgios A. Serghides (Cipru), Peeter Roosma (Estonia), Andreas Zünd (Elveția), Oddný Mjöll Arnardóttir (Islanda) și semnată și de Olga Chernishova, grefier adjunct de secție.

⁴ <https://hudoc.echr.coe.int/eng-press#%7B%22itemid%22:%5B%22003-7559628-10388013%22%7D> – accesat la 25 septembrie 2023.

DECIZIA CURȚII

Curtea a stabilit că este competentă să soluționeze cauza, întrucât faptele care au condus la presupusele încălcări ale Convenției au avut loc înainte de 16 septembrie 2022, data la care Rusia a încetat să mai fie parte la Convenția europeană a drepturilor omului.

Articolul 3 interpretat în lumina articolului 14

Curtea a observat că toți reclamânții, cu excepția doamnei Levina, au fost supuși discursului de ură și violenței fizice în timpul ciocnirilor cu contra-demonstrații și că gradul suferinței lor fizice și / sau psihice ulterioare a fost suficient de grav pentru a intra sub incidența articolului 3.

Ulterior, Comisia a observat că autoritățile naționale erau conștiente de evenimentele planificate și ar fi trebuit să prevadă riscurile, având în vedere atitudinile ostile ale unor părți ale societății ruse față de comunitatea LGBTI. Autoritățile au aprobat demonstrațiile în avans și ar fi trebuit să aibă timp să pună în aplicare măsuri de siguranță pentru protejarea participanților. Mai mult, pe rețelele de socializare au circulat amenințări grave înainte de una dintre demonstrații, care au fost aduse în atenția poliției, iar aceasta ar fi trebuit să reacționeze pe măsură ce situația evolua. Totuși, se pare că poliția nu a luat nicio măsură în acest sens și a permis ca tensiunea dintre reclamânți și contra-demonstrați să escaladeze până la violența fizică. Când contra-demonstrații au început să-i insulte pe reclamânți, să arunce cu obiecte în ei și să-i atace fizic, poliția nu a intervenit imediat, iar reclamânții nu au avut de ales decât să părăsească evenimentele.

Prin urmare, Curtea a constatat că autoritățile nu au luat măsuri pentru a preveni atacurile motivate de ură. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 3 din convenție, interpretat în lumina articolului 14, în ceea ce-i privește pe domnii Romanov, Lebedev, Nasonov, Starov, Fedorov, Pitenova și Prokopenko.

În plus, Curtea a notat că anchetatorii au refuzat să deschidă anchete penale cu privire la atacurile asupra domnilor Starov, Pitenova, Fedorov și Prokopenko. În cazul doamnei Gromadskaya și al domnului Martin, poliția a inițiat proceduri administrative, dar numai după cinci luni de la incident și acestea au trebuit în cele din urmă să fie întrerupte din cauza expirării termenului de prescripție a infracțiunii. Având în vedere eforturile de investigare, limitate și întârziate, Curtea nu a fost convinsă că acestea ar putea fi considerate „eficiente” în sensul articolului 3 din Convenție.

În cazul domnului Chechetkin, a fost inițiată o anchetă penală imediat după incident, dar ulterior a fost suspendată. Agresorul lui Romanov a fost identificat și condamnat pentru huliganism, dar a fost amnistiat la scurt timp după aceea. Cu toate acestea, Curtea nu a considerat necesar să examineze în detaliu procedurile desfășurate în cauzele lor, deoarece, în orice caz, nu au fost luate în considerare posibilele motive de ură din splatele atacurilor.

Curtea a observat că autoritățile de investigare au respins în mod repetat afirmațiile reclamânților că atacurile au fost homofobe, fără a aborda în mod corespunzător plângerile lor în această privință. Curtea a remarcat cu mare îngrijorare că aceasta pare să fie o practică obișnuită în tratarea infracțiunilor motivate de ură împotriva persoanelor LGBTI din Rusia. Autoritățile naționale nu au reușit să efectueze o investigație eficientă

cu privire la acuzațiile celor opt reclamanți de agresiune motivată de homofobie. Prin urmare, a existat o încălcare a articolului 3 din Convenție, interpretat în lumina articolului 14, în ceea ce îi privește pe domnii Romanov, Starov, Pitenova, Fedorov, Prokopenko, Chechetkin, Gromadskaya și Martin.

Articolul 5 § 1 și articolul 11, luate singure sau împreună cu articolul 14

Curtea a constatat că autoritățile naționale nu au permis desfășurarea corectă a demonstrațiilor, nedescurajând insultele homofobe și violența fizică din partea contra-demonstranților. Prin urmare, acestea nu și-au îndeplinit obligația care le revine în temeiul articolului 11, considerat individual și interpretat în lumina articolului 14 menționat, în ceea ce îi privește pe domnii Romanov, Lebedev, Nasonov, Starov, Pitenova, Fedorov, Prokopenko și Levina.

În plus, Curtea a constatat o încălcare a dreptului la libertate al domnilor Fedorov, Prokopenko și Levina în temeiul articolului 5 § 1 și o încălcare în temeiul articolului 11 luate separat. Curtea nu a considerat necesar să examineze separat dacă a existat o încălcare a articolului 14 din Convenție coroborat cu articolul 5 § 1 și articolul 11.

Articolul 38

Curtea a constatat că întârzierea în prezentarea copiilor documentelor pe care le-a solicitat, deși regretabilă, nu a constituit o încălcare a articolului 38 din Convenție.

Satisfacție echitabilă (articolul 41)

Curtea a statuat că Rusia trebuie să plătească fiecăruia dintre reclamanți o sumă cuprinsă între 9.750 și 23.000 de euro, astfel cum figurează în anexa la hotărâre, cu titlu de prejudiciu moral și că trebuie să plătească la opt dintre reclamanți aproximativ 3.000 de euro fiecare cu titlu de costuri și cheltuieli.